

עפ"ג 5894/09/21 - חיים אריה שטיינברגר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 5894-09-21 שטיינברגר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 148279/2017

בפני כבוד השופטת מרשק מרום, אב"ד
כבוד השופט העמית צלקובניק
כבוד השופט דרואן-גמליאל
מערער חיים אריה שטיינברגר - ע"י עו"ד אורי בן-נתן
נגד מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד נתנאל בוג'ו
משיבה

פסק דין

השופט דרואן-גמליאל:

מהות הערעור:

1. לפנינו **ערעור על גזר דין** של בית משפט השלום ברמלה, מפי כב' השופט מ' מזרחי (ס"נ), שניתן ביום 20.07.21 במסגרת ת"פ 42032-10-17, לאחר שהורשע המערער בעבירה של אספקת סם מסוכן, לפי סעיף 13 בצירוף סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים.
2. **העונש:** על המערער נגזר עונש עיקרי של 11 חודשי מאסר בפועל; לצדו 6 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה לפי הפקודה הנ"ל שהיא פשע; וקנס בסך 5,000 ₪ לתשלום בעשרה תשלומים חודשיים, או 60 ימי מאסר תמורתו.
3. **עובדות העבירה:** המערער, עורך-דין שעיקר עיסוקו בפלילים, ניצל ביום 04.04.17 מפגש מקצועי בכלא עם לקוחו מר אבי עמר, אסיר באגף הפרדה, וסיפק לו 0.9404 גרם נטו קוקאין, שהאסיר נטל לידיו ואף צרך חלק ממנו לנגד עיני המערער.

השתלשלות ההליכים:

4. ביום 23.10.17 הוגש כתב אישום נגד המערער והאסיר, ובו שני אישומים בגין שני אירועים דומים, אך בהמשך חזרה המשיבה מאחד האישומים, ונותר אישום יחיד שעובדותיו לעיל. הראיה המרכזית בין ראיות התביעה היתה סרטון ממצלמת האבטחה בחדר הפגישות בכלא, ובו תיעוד האירוע. בגין אישום זה נוהל משפט הוכחות.

5. ביום 01.05.19 דחה השופט הנכבד עתירה של שני הנאשמים לגילוי ראייה חסויה, שהוגשה לקראת סוף פרשת התביעה, ועניינה ידיעה מודיעינית שתמציתה הגלויה ("פרפרזה") - "ידיעה מתאריך 02/2017 האסיר אבי עמר קיבל סמים באמצעות עו"ד". כראוי, הדגיש השופט כי מדובר בהחלטה זמנית מטבעה, הנכונה לשלב זה בדיון, ויכול שתינתנה החלטות אחרות בהמשך (ולא ניתן).

6. ביום 27.01.20, לאחר גמר הבאת הראיות וסיכומים, זוכה המערער מחמת הספק:

א. **"מחדלי חקירה"** וחוסר אמון בעדי התביעה, אנשי שב"ס ומשטרה, היו בין הנדבכים העיקריים לזיכוי. זאת, אף שגם המערער והאסיר נמצאו כלא-אמינים לחלוטין. ברשימת מחדלי החקירה המשמעותיים, שמצא בית המשפט קמא, מופיעים "אי תפיסת המצלמה הנוספת, אשר תעדה את הפגישה בין הנאשם ללקוחו; אי תפיסת מצלמות הפרוזדור, שיכלו אולי לאשר את הטענה כי הלקוח קיבל את הסם מן האסיר הנוסף; העדר בדיקת ט.א. על גבי שקית הסם; אי תפיסת מכנסי הנאשם לבדיקה האם נותרו עליהם שיירי קוקאין; אי ביצוע חיפוש קפדני על האסיר בטרם נכנס לפגישה עם הנאשם; רישום הדוחות התואמים של שני השוטרים אשר התיימרו לטעון כי הנאשם מסר "ראשית הודאה"...". עליהם מבהיר הסניגור ומוסיף גם כתיבת דו"חות בדיעבד, שנרשמו כביכול נכתבו בזמן אמת;

ב. **לעניין הראייה החסויה** קבע השופט הנכבד, ש"היום, לאחר שתמונת תזת ההגנה התבררה בראיות עד תום, ומצאה את ביטויה הן בעדות הנאשמים והן בעדות עדי ההגנה, הפכה הידיעה המודיעינית, תוכנה המלא זוהות מוסרה, לחיונית ביותר להגנת הנאשמים... מדובר בראייה ישירה, רלוונטית, אשר לא הועמדה לרשות ההגנה והובילה לפגיעה קשה בהגנתם, כאשר הם מנהלים את הגנתם בתום לב מבלי להיות ערים לה^[1]".

7. ביום 30.05.21, במסגרת ערעור שהגישה המשיבה על הזיכוי^[2], הורשע המערער במיוחס לו, ועניינו הושב לבית המשפט קמא הנכבד, לגזירת העונש [ע"פ 22067-03-20, מפי כב' השופטים טל (נשיא בדימוס ושופט עמית), בוסתן (שופטת עמיתה) ועטר]. וכך נפסק:

א. **לעניין הראיות ומשמעותם של מחדלי החקירה, לעניינו של המערער:** נקבע, שמארג הראיות הנסיבתיות, לרבות כישלון הנאשמים מלספק הסבר מזכה סביר, מוביל לוגית לאפשרות יחידה של קביעת אשמתו של המערער במיוחס לו. עוד נמצא, כי מחדלי החקירה ופגמים בפעולותיהם של אנשי שב"ס והמשטרה, אינם גורעים מתוקפו של ה"יש" הראייתי ואף אינם מצדיקים את ביטולו של כתב האישום מטעמי "הגנה מן הצדק";

ב. **נפקות עונשית, לעניין האסיר:** כאמור, לא נמצאה הצדקה לאמצעי הדראסטי של ביטול כתב האישום וזיכוי האסיר, אך נמצאה ההצדקה ל"סעד מידתי ומתן יותר, קרי - התחשבות מה בעניין העונש" שנגזר על האסיר. הלכה למעשה, ההתערבות בעונש היתה משמעותית - העונש, שעיקרו

שמונה חודשי מאסר בפועל, נותר בעינו, אך חלף צבירה מלאה לעונש מאסר אותו ריצה האסיר בעת פסק-הדין, נקבע כי מחצית מהעונש תרוצה בחפיפה חלקית (משמע, תוספת מאסר של ארבעה חודשים בלבד בגין האירוע שמעניינו);

ג. **לעניין הראיה החסויה:** זו הוצגה להרכב הנכבד בדיון מקדים [11.04.21], טרם לשמיעת טיעוני הצדדים לגוף הערעור, ולאחר דיון שבו טענו הצדדים "ביחד ובנפרד", הוכרע ש"לא היה מקום ואין מקום גם היום לגלות את הראיה". ההרכב ציין שראוי היה שביט המשפט קמא היה מכריע סופית את גורל הראיה החסויה במסגרת דיון [מחודש] בעתירה, ולא במסגרת הכרעת הדין;

8. ביום 27.06.21 עתר המערער לבג"ץ בגין החלטת ההרכב לעניין הראיה החסויה, וביקש להורות על הסרת החיסיון, שהשתרע על מלוא תוכנה של הידיעה ועל זהות מוסרה. המערער קבל על החריגה מסדרי הדין, לפיהם מתנהל הדיון בבקשה לגילוי ראיה חסויה, ועל חסרונה של הנמקה ממשיית בהחלטת ההרכב. המשיבה הסכימה כי דבק פגם בהחלטתו של בית המשפט קמא לעניין חיוניותה של הידיעה להגנת הנאשמים, לעניין נתינתה במסגרת הכרעת הדין ולא במסגרת העתירה לגילוי הראיה. בהחלטה שניתנה ביום 22.07.21, לאחר גזר הדין (להלן), נדחתה העתירה על הסף, לפי הכלל שבג"ץ "אינו משמש כערכאת ערעור על פסקי דין והחלטות של ערכאות אחרות - ובפרט לא כשמדובר בהליך פלילי" וכן מחמת שיהיו ולנוכח אפשרות של סעד חלופי שבהגשת בקשה לרשות ערעור בתום ההליכים [בג"ץ 4497/21 שטיינברגר נ' בית משפט מחוזי מרכז-לוד (2021)].

9. ביום 28.06.21 טענו ב"כ המלומדים של הצדדים לעונש, אף הוסיפו השלמות טיעונים בכתב, וביום 20.07.21 ניתן גזר הדין.

עיקרי גזר הדין:

10. **נסיבות המעשה - מתחם העונש ההולם:** בית המשפט מנה את הערכים שנפגעו - המלחמה בנגע הסמים בכלל ובהחדרת סמים למתקני כליאה בפרט, הפגיעה באמון הציבור בעורכי הדין, וגם הפגיעה באמון שנותנות רשויות האכיפה והכליאה בעורכי הדין. בית המשפט הדגיש את חומרת הפגיעה בערכים המוגנים ואת עומק ביזויים של שלטון החוק ושל מקצוע עריכת הדין, כשמדובר בעו"ד שעיסוקו בפלילים, שבעבר היה מאבטח בבית-משפט - כך שהיה מודע היטב למשמעות מעשיו ולתוצאתם - ושצפה בלקוחו משתמש בסמים, ללא מחאה או הסתייגות. עוד הפנה בית המשפט קמא לפסיקה מגוונת, משלוש הערכאות, שעניינה החדרת סמים לכלא בנסיבות שונות, והדגיש את הנחייתו העונשית של בית המשפט העליון בפסיקותיו, "אלו הן הלכות ברורות של בית-המשפט העליון, המחייבות להטיל על הנאשם ענישה מחמירה, בעלת משקל, אשר יש בה לבטא את הביזוי כלפי מי שאמון על קיומו של שלטון החוק, החוצה את הקווים אל עולם העבריינות, שיש בה להכות גלים בין קהל עורכי-הדין, ליצור הרתעה כללית במטרה לבלום תופעה עבריינית שכזו"^[3]. מתחם העונש ההולם נקבע בין 8 לבין 24 חודשי מאסר בפועל, לעניין העונש העיקרי, כשחומרת המעשה בנסיבותיו אינה מאפשרת ריצויו של מאסר בעבודות שירות.

11. **נסיבותיו האישיות של המערער - מיקום העונש במתחם שנקבע:** בית המשפט קמא הביא בחשבון כל נסיבה מקלה - פגיעה קשה במערער, שזהו לו מאסר ראשון, ושבעקבות הרשעתו גם יסולק מלשכת עורכי הדין ולא יוכל עוד לעסוק במקצועו; פגיעה צפויה במשפחתו של המערער, המונה חמישה ילדים שאחד מהם מצריך טיפול מיוחד, עקב מצב רפואי; תרומת המערער לחברה, בשירות צבאי כלוחם, כאיש מילואים וכמתנדב במשמר האזרחי; התנהגותן של רשויות החוק^[4], שב"ס והמשטרה, לרבות מחדלי החקירה והותרתה של תעודת החיסיון בתוקפה, שמצדיקה הקלת-מה בעונש, אך לא בהשוואה לעונשו של האסיר; חלוף הזמן ועינוי הדין; ועבר פלילי נקי. מנגד, המערער אינו יכול ליהנות מההקלה השמורה למי שנטל אחריות על מעשיו והביע חרטה כנה. בגזר הדין לא צוין במפורש מיקומו של העונש במתחם, אך קביעת העונש מלמדת על מיקומו בחלקו התחתון של המתחם.

נימוקי הערעור:

12. מתחם העונש שנקבע חמור מדי וחורג מחובת ההלימה למעשה, כשטעות זו נובעת, בין היתר, מהשוואה לפסקי-דין ולגזרי-דין בבחינת מקל וחומר, אך סקירתם של אלו מעלה עונשים קלים יותר שהוטלו בגין מעשים חמורים יותר; בענייננו, מדובר בכמות מזערית של סם, שנועדה לשימוש עצמי ולא להפצה בכלא, על הרעות החולות הנובעות מכך; ניתן משקל לעובדת השימוש בסם "מול עיני המערער", אך מה בעצם יכול היה המערער לעשות? וכי סר האסיר למרותו?

13. היה על בית המשפט לתת דעתו על האפשרות לגזור את דינו של המערער למאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות, עד תשעה חודשים - אפשרות שהתחדשה בתיקון 133 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ושלא היתה בגדר האפשר בעת שנקבעו הלכות לעניין אופני הענישה בעבירות דומות. כשמדובר במאסר קצר, טעה בית המשפט כשלא הורה על עונש שניתן לרצותו בעבודות שירות, ככל שמצא עצמו מחויב לגזור מאסר בפועל. ועוד - נראה, שעונש המאסר הוטל כך, שלא ניתן יהיה לרצותו בעבודות שירות.

14. טעה בית המשפט כשלא נתן למחדלי החקירה משקל ראוי בקביעת העונש במתחם, כפי שנעשה בעניינו של האסיר ולנוכח חומרת הליקויים, המצדיקה הקלה עונשית כמסר מחנך למשטרה.

15. עוד ראוי היה לתת משקל משמעותי לחלוף הזמן ולעינוי הדין, ולנתונים נוספים מבין נסיבותיו האישיות של המערער, ובהן תקופת ילדותו ונערותו של המערער, שמשפחתו ננטשה על-ידי אביו, ושבמהלכה חווה פגיעה קשה מאדם בו נתן אמונו; שירותו הצבאי כחייל בודד; והיותו מפרנס יחיד של משפחתו ואף המטפל העיקרי בילדיו, עקב מצב נפשי של אשתו. כלל אלה מצדיקים את מיקום העונש בתחתית המתחם, כשלכך יש להוסיף את טעותו של בית המשפט ששקל לחומרה את ניהולו של משפט הוכחות על-ידי המערער.

16. התחיל וסיים ב"כ המלומד של המערער את דבריו בבקשה להקל את העונש העיקרי ולהמירו במאסר מותנה, לכל היותר לקצרו ולאפשר ביצועו בעבודות שירות.

עמדת המשיבה:

17. לעניין הראיה החסויה, סוברת המשיבה כי הדיון בעניין זה תם (למצער בערכאה זו), משקבע מותב קודם בבית משפט זה, כי אין הצדקה להסרת החיסיון, משמע לא מדובר ב"ראיה מזכה".

18. לעניין ההשוואה בין ענייננו לבין מקרים אחרים שהובאו על-ידי בית המשפט קמא ועל-ידי ב"כ המערער, הדגיש ב"כ המלומד של המשיבה כי מדובר במקרה שלישי בלבד בתולדות המשפט הישראלי, שבו הורשע עורך-דין בעבירה שמהותה החדרת סמים לכלא. בשני מקרים אלה קבע בית המשפט העליון את החובה, לענוש בכליאה את מי שמנצלים את מעמדם ואת האמון שניתן בהם לשם ביצוע עבודתם כעורכי-דין, כדי להבריח סמים לכלא.

19. המשיבה אינה מתעלמת מקביעות בתי המשפט לעניין קיומם של מחדלי חקירה, אך סומכת ידיה על הנפקות המוגבלת שנתן לכך בית המשפט קמא לעניין העונש, ואינה מוצאת טעות בקביעותיו.

דין ומסקנות:

20. ראשית לכל, נבהיר את זירת המחלוקת בתיחומה לפי נימוקי הערעור ולפי הכרעות בפלוגתאות שכבר נדונו: כך, לא תידון שאלת הראיה החסויה לכל היבטיה, מהותיים כדיוניים, משהוכרעה בערעור קודם בפרשה זו.

21. לעניין מתחם העונש ההולם:

א. בית המשפט קמא עמד על ייחודו של מקצוע עריכת הדין בהקשר של ביצוע העבירה, שמהותה החדרת סם קשה לכלא, והפנה לשני מקרים יחידים קודמים שנודעו במשפט הישראלי, בהם העברין היה עורך-דין - ע"פ 5135/11 מ.י. נ' ברקו (2012)^[5] ות"פ (כפר סבא) 2029/08 מ.י. שלוחת תביעות כפר סבא נ' זיו (2010) [להלן "עניין ברקו" ו"עניין זיו", בהתאמה]:

בעניין ברקו דובר בעורכת-דין צעירה שהורשעה בעבירה של אספקת סם מסוכן, לאחר שניצלה ביקור מקצועי בכלא כדי להבריח לשני אסירים 2.93 גרם קוקאין, 20 גלולות קלונקס ושתי גלולות ויאגרה. עונשה נגזר ל-7 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי, וערעורה נדחה תוך ציון ש"נראה כי בית משפט קמא זקף לזכותה כל שניתן והסתפק בענישה מתונה ביותר בהתחשב בחומרה הרבה מאד של המעשה".

עו"ד זיו ע"ה הורשע בעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, לאחר שנלכד כשעמד להיכנס לכלא למטרת ביקור מקצועי, כשהוא מחזיק בכיסיו 4.56 גרם חשיש ו-39 גלולות MDMA, אותם התכוון להעביר לשני אסירים מלקוחותיו. עונשו נגזר ל-8 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי, כשבגזר הדין פורטו הנסיבות יוצאות הדופן של האיש ושל ההליך.

ב. מטרתה של העבירה של אספקת סם מסוכן, כשל יתר אחיותיה המנויות בסעיף 13 לפקודה, היא להילחם בנגע הסמים. הפסיקה חזרה וקבעה בכל דרגות בתי המשפט את החומרה הרבה המיוחסת לעבירות סמים, עקב כובד משקלם של הערכים החברתיים המוגנים בעבירות סמים ואת

חומרת הפגיעה בהם על ידי העבריינים, בוודאי כשמדובר על סם "קשה" כקוקאין. מדובר בנגע האוכל בחברה בכל פה, משחית את הגוף ואת הנפש, ושולח גרורות גם בדמות עבירות אלימות ורכוש חמורות לכלל הסביבה. זאת, עוד טרם שנזכיר את האומללות הפוקדת את משפחות הצרכנים ואת השימוש ברווחי הסמים למימון של ארגוני פשיעה ושל כל סוגי העבריינות הקשה.

ג. החדרת סמים לכלא מוסיפה ופוגעת בערכים נוספים, ובהם שמירת הסדר והמשמעת בכלא, שמירת ביטחונם של הנתונים במשמורת ושל סגל הכלא, ומניעת סכסוכים אלימים ומאבקי שליטה בין האסירים;

ד. וכשמבוצעת עבירה זו על-ידי עורך-דין, נפגעים ערכים חשובים נוספים, המשוקעים כיסודות-תשתית חיוניים ליכולותיהם של מערכות המשפט והאכיפה לבצע תפקידיהם ולאמון שניתן בהן. וכך בעניין **ברקו** - "מעבר לעצם החומרה שיש בעבירה של אספקת סם בכלל, ואספקת סם לאסיר בפרט, חומרה יתרה נודעת לעובדה שהעבירה בוצעה על ידי עורכת דין תוך ניצול מעמדה המיוחד ושימוש לרעה בזכות הייצוג שניתן לה מקום מיוחד ונכבד במשפט. לא ניתן לקיים שיטת משפט השואפת להתחשבות מרבית בזכויות נאשמים ללא מתן אמון מלא בסנגורים. אם ברצוננו שלסנגוריה יתאפשר לייצג את הזקוקים לשירותיה ללא לאות וללא מורא, אין לאפשר להתנהלות כמו של המערער להתרחש. חציית הקווים על ידי עורכת דין, במסגרת פעילות הנחזית להיות מתן שירות משפטי, היא מעשה המבזה את המקצוע ומבטא בוז עמוק לשלטון החוק ולחובה לשמור חוק. ... מכאן שהתגובה העונשית צריכה להיות הולמת."

ה. המערער פגע אפוא פגיעה קשה בערכים המוגנים בעבירה, במעשהו המתוכנן והמחושב, כשאת האמון המיוחד שניתן בו לצורך מילוי תפקידו הפך לכלי לביצוע פשע. פוטנציאל הנזק לא מוצה, משנתפס הסם - החלק שלא נצרך לנגד עיניו של המערער - על גופו של האסיר, ולא מצא דרכו לתוך אגפי הכליאה;

ו. ב"כ המערער התמקד בסוגיה שכינה "יישומה של הענישה הנהוגת", ובמסגרת זו בחן לפרטיו העובדתיים-קונקרטיים כל פסק-דין וגזר-דין הנזכר בגזר הדין ואף הוסיף משלו. אלא, שסעיף 40ג(א) לחוק העונשין הנ"ל מדבר מפורשות ב"מדיניות הענישה הנהוגה", ונזכיר מושכלות ראשונים - מתחם העונש ההולם מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כאשר מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הנדונה הוא רק אחד מהם. טווח הענישה הנהוג בפסיקה, לעומת זאת, הוא נתון אמפירי-עובדתי, המורכב מהעונשים המקובלים בגין עבירה מסוימת בדין הנהוג. בהתקיים פער בין מדיניות ראויה לבין ענישה נהוגת, תועדף המדיניות הראויה [ע"פ 1323/13 חסן נ' מ.י. (2013)];

ז. ההנחיה הפסיקתית, המגולמת במילים קשות בעניין **ברקו**, אינה מותירה מקום לספק: מעשהו של המערער מחייב גמול ראוי של מאסר בכליאה. העונשים שהוטלו על עבריינים מקבוצות-השתייכות אחרות - מבקרים, אסירים ואפילו אנשי ונשות סגל - יכולים לשמש רק מקל וחומר, בקביעתה של מדיניות הענישה הנהוגה;

ח. נסכם ונאמר: מתחם העונש שקבע בית המשפט קמא, בין 8 לבין 24 חודשי מאסר בפועל כעונש עיקרי, מקובל עלינו כהולם וראוי.

22. מיקום העונש במתחם והשפעתם של מחדלי החקירה:

א. משקבענו כי מתחם העונש שנקבע הוא הולם וראוי, ומשלא בא לפנינו טיעון לחריגה מהמתחם, לקולא או לחומרא, נפנה עתה לנסיבות שאינן קשורות בעבירה. הבאנו לעיל את נימוקיו של בית המשפט קמא, ומעיקרו של דבר אנו מאמצים נימוקים אלה;

ב. ב"כ המערער התרעם על המשקל לחומרא שנתן בית המשפט לרצונו של המערער לנהל משפט הוכחות ולבזבז-לכאורה זמן שיפוטי. אך לא כך הדבר - המערער לא 'שילם' על סירובו להודות, אך ודאי שאינו יכול ליהנות מההקלה הנוספת השמורה למי שנוטל אחריות על מעשיו ומביע חרטה כנה;

ג. אם הגענו למסקנה, שיש להוסיף ולהקל בעונשו של המערער - אך ללא חריגה ממתחם העונש שקבע בית המשפט קמא ומבלי לפרוץ את גדר החיוב לריצוי העונש בכליאה - הרי זאת בשל עיקר הטעמים שהובילו גם להקלה הממשית לה זכה האסיר. מרבית נימוקיהם של חברינו, בערעור הקודם, יפים גם בעניינו של המערער ויצדיקו הקלת-מה גם בעונשו, ולהן נפנה לעיקרי הדברים;

ד. נזכיר, שאין חולק על קביעות בית המשפט קמא, שאושרו בערעור הקודם, כי מחדלי חקירה ממשיים אירעו במהלך החקירה המשטרית וראוי לתת להם משקל לעניין העונש. המחלוקת בין הצדדים ממוקדת בשאלה, האם אכן ניתן משקל ראוי למסכת הפגמים;

ה. ואכן, טיב המחדלים והצטברותם פוגעים בתחושת הצדק וההגינות, בהעידם על חקירה חסרה.

כך, למשל, נתפסו תוצריה של מצלמת אבטחה, בה תועדו תנועותיהם של המערער ושל האסיר, אך לא נבדקה כלל מצלמת אבטחה נוספת, שכוונה אף-היא למקום ישיבתם של המערער והאסיר, כך שקלטה את תנועותיהם מזווית נוספת; לא נבדקו תוצריה של מצלמה שלישית, שתיעדה את המתרחש בפרוזדור; שקית הסם שנתפסה על גופו של האסיר לא נבדקה לאיתור טביעות אצבע; מכנסיו של המערער, בהם היה מצוי הסם לפני מסירתו לאסיר, לא נבדקו לאיתור שרידי סם.

23. פירטנו מסקנתנו, לפיה התגובה העונשית הראויה למעשה חייבת לכלול מאסר בכליאה, כקביעה ערכית שתולדתה בעיקרון ההלימה ותפקידה גם להזהיר ולהרתיע. מכלל זה לא נחרוג. אולם, משקלה של מסכת הפגמים, שאת מרכיביה העיקריים מנינו, ואשר נלקחה בחשבון בערעורו של האסיר, מצדיק תוספת הקלה מעבר לזו שנקבעה על-ידי בית המשפט קמא, ולכן נעמיד את עונשו של המערער בתחתית המתחם.

סוף-דבר:

24. הערעור מתקבל חלקית, באופן זה שהעונש העיקרי יעמוד על 8 חודשי מאסר בפועל (חלף 11 חודשים). ביתר חלקי גזר-הדין לא יחול שינוי.

השופט צלקובניק:

אני מסכים.

השופטת מרשק-מרום, אב"ד:

אני מסכימה.

הערעור מתקבל חלקית, כאמור בפסק-דינו של השופט דרויאן-גמליאל.

המערער יתייצב למאסרו בבימ"ר הדרים ביום 1.5.22 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון, גזר-הדין של בית-המשפט קמא ופסק-דין זה.

על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם: מרים חייאבי רכזת מיין מוקדם - 074-7831077 (במקום 08-9787377 בעבר), מירב אבוחצירה רשמת מאסרים נדחים - 074-7831078 (במקום 08-9787336 בעבר), וכן להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס, ברשימת הציווד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע עונש המאסר יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המערער לנשיאת עונשו.

ניתן היום, י"ג אדר א' תשפ"ב, 14 פברואר 2022, במעמד המערער וב"כ הצדדים.

עידו דרויאן-גמליאל, שופט

יורם צלקובניק, שופט עמית

דנה מרשק מרום, שופטת

[1] הדגשות במקור;

[2] גם האסיר הגיש ערעור, שנשמע במאוחד עם ערעור המשיבה [ע"פ 12124-07-20];

[3] סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, שעניינו בנתונים שיש להביא בחשבון בעת קביעתו של מתחם העונש ההולם, קובע ביניהם את "מדיניות הענישה הנהוגה". ייתכנו מקרים שבהם הענישה הנהוגה אינה עוקבת כהלכה אחר מדיניות הענישה, שאז, לדעת השופט קמא כעולה מדבריו, יש לבכר את המדיניות, פרי קביעות מחייבות של בית המשפט העליון. ההגנה חולקת על-כך ומבקשת לתת משקל מכריע לענישה הנהוגת בפועל [נימוקי הערעור, ע' 5; ועוד ראו להלן];

[4] סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין הנ"ל;

[5] הליך מקורי - ת"פ (מחוזי ירושלים) 3164/07 מ.י. נ' ברקו (2011);